

ראש השנה - יום הזיכרון

מאת: זאב שורץ
מנכ"ל תורה מציון

מוטיב הזיכרון הוא משמעותי ומרכזי בכל שנה בימים הנוראים, אך ספרי הזיכרונות שנפתחים בשנה זו, מקבלים משמעות גדולה עוד יותר. שנה זו תיזכר במהלך ההיסטוריה כפי שזכורה המגיפה של לפני מאה שנה. בעוד מאה שנה ידברו על השנה הזו, שנת ה'תש"פ. ברור שמהו גדול מתרחש. משהו בקנה מידה עולמי. יש 'בעל הבית' לעולם, ואנחנו מגלים שזה לא אנחנו. מה ה' רוצה מאיתנו?

אנו **חרדים מהידבקות** ומהשפעה שלילית זה על זה. לפני הקורונה לא היה מובן שאנחנו צריכים לשים רסן/חסימה על פינו ועל לשוננו – באה המגיפה והזכירה לנו זאת - להקפיד על מה שיוצא החוצה ומה שנכנס פנימה. למדנו **שאינ תחליף לבית פנימה**, למשפחה. לכך שהאדם נשען על ד' אמותיו. על מה שהוא בונה לעצמו. על המשפחה שלו. על הפנים, וחיזוק הפנים. במשך שנים הדגש היה על היציאה החוצה. הטיסה לכל מקום. על איך 'לא להיות בבית'. ובתקופה זו, תקופת החגים, החשיבות היא לחזק במיוחד את התא המשפחתי. אני מרגיש את הכאב של אלה שחווים קשיים בתא המשפחתי ושל אלה שטרם זכו להקים בית. עלינו לעזור שיקומו בתים בישראל, ולהשקיע בזה הרבה יותר. קולות השופר מזכירים לנו את **חובת ההקשבה למצוקות האחר**. אני מאמין שאם לא הפכנו להיות אנשים חסרי רגישות, אנחנו אכן שומעים את ה'קולות', קשובים לאחינו שנמצאים במצוקה. אם אנחנו רוצים שה' ישמע את תפילתנו אנחנו צריכים ראשית כל להפנים ולשמע את קול השופר. לשמוע את הבכי. את הדאגות והחששות של האחר.

באגרת הרמב"ן (שמומלץ ללמוד בה כל שבוע) כתוב "וְהָיָה זְהִיר לְקָרוֹת בְּתוֹרָה תָּמִיד, אֲשֶׁר תּוּכַל לְקַיְמָהּ. וְכֹאֲשֶׁר תִּקְוֶה מִן הַסֶּפֶר – תִּחַפֵּשׂ בְּאֲשֶׁר לְמַדְתָּ אִם יֵשׁ בּוֹ דָבָר אֲשֶׁר תּוּכַל לְקַיְמוֹ. וְתִפְשֵׁשׂ בְּמַעֲשֵׂיךָ בְּבִקְרָב וּבְעֵרֶב, וּבְזָה יְהִי כָּל יְמֶיךָ בְּתַשׁוּבָה". כשאנחנו קמים מהסידור, מהספר, מחובתנו, כבני תורה ואנשי הספר לשאול את עצמנו במיוחד השנה 'מה למדנו זה עתה? מה נוכל לקחת איתנו? מה אנחנו צריכים לעשות שנהיה ראויים לתשובה?' בתקופה של אי ודאות - נכניס יציבות לחיים שלנו. אם נתבונן על המצב מזווית של "ניצול הזדמנויות", נוכל לנצל נכון את ההזדמנויות שנפלו בחלקנו. על זה יש לנו שליטה. נפנים את **ערך המשפחה**, הערך של **דאגה לאחרים**. נדע איך לעשות את זה טוב יותר, וממילא נקבל תשובה למה מוטל עלינו בשנה הבאה עלינו לטובה. כאנשי אמונה, ההבנה היא שהכל לטובה. אני מזדהה עם כל אלה אשר סבלו ונפגעו, ובאותה נשימה מבקש לנצל את ההזדמנות של מה שה' הביא לנו. ברור שהדבר הגדול הזה שקורה בעולם הוא לטובה, ו"מעז יצא מתוק".

איך יזכרו השנים תש"פ ותשפ"א - תלוי גם בנו בעז"ה.

על סיפה של שנת תשע"א, אנו מציינים את שנת ה-25 של תורה מציון מאז היווסדה ב-1995, תורה מציון שיגרה מעל ל-1,500 **שליחים**. הם למדו כמעט **חצי מיליון שעות חברותא** עם חברי קהילה, העבירו **90,000 שיעורים** וארגנו **15,000 אירועים** עם מאות אלפי **משתתפים**! כיום אנו גאים להיות פעילים ב-18 קהילות ברחבי העולם – ממנטווידאו למוסקבה ומקייפטאון לווינגטון.

ההשפעה של השליחים על פני השנים היא עצומה – יותר יהודים שמתקרבים לתורה ולזהות היהודית שלהם, יותר קשרים עם ישראל ויותר עליה.

אני מאחל לכל אחד ואחת מכם באופן אישי – "תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה".
שנה טובה וכתובה וחתימה טובה!

בהערכה גדולה,
זאב שוורץ
מנכ"ל מייסד

לתגובות: zeev@torahmitzion.org